

Ήμουν κι εγώ εκεί

της Πωλίνας Κοκοζού, Β' Γυμνασίου

Πειραματικού Γυμνασίου Σπάρτης

Ήταν Μάης, ημέρα Τρίτη. Η φύση γιόρταζε και ο ύπνος ήταν πολύ γλυκός. Εγώ πετάχτηκα απ' το κρεβάτι μου αξημέρωτα και βγήκα έξω από το σπίτι τρέχοντας φοβισμένη, γιατί άκουσα ότι οι Τούρκοι είχαν εξαπολύσει μεγάλη επίθεση. Με τη μητέρα μου τρέξαμε και μπήκαμε στον ναό της Αγίας Σοφίας. Εκεί πιστεύαμε πως με τις προσευχές μας θα γλιτώσουν οι πατεράδες μας, ο αυτοκράτορας και όλοι αυτοί που πολεμούσαν γενναία τους γενίτσαρους και τους αμέτρητους Οθωμανούς. Αγκαλιασμένοι μέσα στο ναό, ψέλναμε ύμνους, ενώ στο βάθος βροντούσαν τα κανόνια.

Ακούγαμε φωνές από Έλληνες και από Τούρκους. Αργότερα άκουσα πως ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος εμψύχωνε τα παλικάρια του και στο τέλος, χωρίς πια να μπορεί να κάνει τίποτε, καλούσε τους συντρόφους του να του κόψουν το κεφάλι, για να μην πέσει ζωντανός στους Τούρκους. Οι Τούρκοι με τα σπαθιά τους έβαψαν με ελληνικό αίμα όλη την Πόλη. Παντού υπήρχαν σκοτωμένοι μεγάλοι και μικροί. Γυναίκες και άντρες. Από τη μεγάλη σφαγή εγώ κατάφερα και γλίτωσα, γιατί κρύφτηκα μέσα στο καμπαναριό. Όταν έφυγαν οι Τούρκοι, βγήκα έξω από την εκκλησία, ψάχνοντας μάταια να βρω τη μητέρα μου και κατάφερα να φτάσω στο λιμάνι. Οι Οθωμανοί δεν ασχολήθηκαν με το μικρό πλοιάριο στο οποίο επιβιβαστήκαμε με λίγους ακόμα συμπατριώτες μου την τελευταία στιγμή, καθώς είχαν στραμμένη την προσοχή τους στις λεηλασίες.